

האם תזרח השמש בחורש מרס לעציר הממתין שנתיים לספסל-הדין?

הוא איננו אסיר רגיל. גיל כרגל, הנאשם יחד עם רונון שגיא-שגוי ברצח הברוקר יעקב אלטרוביץ, יושב בבית-הסוהר כבר מזה שנתיים ימים. מישפטו טרם הסתיים, והוא עדיין מחכה לפסק-דין. מאחר שכל מי שטרם הורשע הוא בנדר זכאי, יש סיכוי סביר כי גם גיל כרגל יימצא לנסוף זכאי וייצא לחפשי.

אולם את העונש העיקרי כבר קיבל. צעיר ללא עבר פלילי ישב שנתיים שלמות בבית-הכלא בטרם הרשעה - כבר לעולם לא יהיה אותו האדם. גם השיר שכתב כרגל מהכלא עוסק בהמתנה, ההמתנה הארוכה

נאשם כרגל. היא קורעת. היא מותחת...

להחלטה השופטים - אם יימצא אשם יילך למאסר-עולם, או זכאי ויילך הביתה כאדם חפשי.

זהו מיקרה נדיר: עורכי-הדין חובטים את כיסוריו של שופט בגלל יחסו לעדה שנכבדה

"לסלק את השופט!"

בקשה יחידה מסוגה הוגשה לנשיא בית-הדין העליון, השופט מאיר שמגר. עורך-הדין איתן ברקאי, ראש ועד מחוז באר-שבע של לישכת עורכי-הדין, פנה לנשיא בית-הדין העליון בבקשה להעביר מתפקידו את השופט אליהו גלסנר, המכהן כסגן נשיא בית-הדין המחוזי בבאר-שבע. עורכי-הדין הם עם סבלני, הרחוש כבוד לשופטים. רדושה פרובוקציה גדולה כדי לגרום לעורכי-הדין להתאגר ולפתוח במלחמה נגד שופט. באר-שבע היתה ידועה מזה זמן רב כמקום שבו קיימים יחסים עכורים בין השופטים. הפרקליטות ועורכי-הדין הפרטיים בעיר. כאשר טרש הנשיא הקודם של בית-הדין העליון גלסנר, ובמקומו מונה השופט הצעיר והמוכשר יעקב טירקל, היו תיקויות רבות לשיפור המצב. אולם נראה כי תיקויות אלה נכזבו.

התקריט שגרמזו להגשת התלונה לשופט שמגר באה בעקבות מתה בת-סופר של מאירה בורה. מאירה, צעירה בשנות ה-20 לחייה, נפגעה בתאונת-דרכים. היא סבלה מחבלות שונות, ובעיקר מזלקות קשות. עורכת-הדין נעמי שלו הגישה בשמה תביעת נזיקין לבית-הדין המחוזי בבאר-שבע. לפני תודשיים חצי הגיע המועד לשמיעת קדם-הדין של מאירה. הישיבה היתה לפני סגירת-השיא, השופט גלסנר. בעת הישיבה פנה השופט אל הצעירה וחקר אותה על החבלות שנגרמו לה. נראה כי החקירה פגעה מאוד בצעירה, שיצאה מבית-הדין נסערת ונרגשת. היא חזרה לביתה ונפטרה באופן פתאומי כעבור ימים אחדים.

מאחר שמאירה לא היתה בחזרה לתלנית, קישרו בני-משפחתה את המוות עם התרגשותו בעת הדין. מייד אחרי ימי השיבוע פנו בני-המשפחה ללישכת עורכי-הדין בבאר-שבע והתלוננו. מאחר שכלישה היו כבר כמה וכמה תלונות נגד השופט גלסנר, החליטו אנשי הוועד להגיש את הבקשה הנרירה לנשיא בית-הדין העליון.

מאירה בורה. מוות אחרי החקירה

עברו חודשיים מאז הוגשה הבקשה, ועד היום טרם התקבלה כל תשובה בלישכת עורכי-הדין. אולם בינתיים נתן עורך-הדין, שייצג את המשיב בתיק של מאירה, תצהיר שבו קבע כי אינו זוכר כל דבר יוצא-דופן בניהול הדין בבית-הדין העליון. נראה כי התצהיר נלקח לצורך הגנתו של השופט גלסנר מפני התלונה שהגיש נגדו מחוז באר-שבע של לישכת עורכי-הדין.

ורכיאדם אם הבנים

חייה ומותה של אצילה ירושלמית

היא היתה אשה מופלאה, שאהבה מאוד-מאוד את ילדיה, סיפר יעקב בנאי, הבן הבכור של בכורה בנאי, שנפטר טרם ששבע בגיל 90 (העולם הזה 27.2). היא שמרה על מישפחה

וביום שלישי, לאט בפנים. היא מציאות של סורגים. והיא לא עוזבת. היא קורעת. היא מותחת. היא אוזנת ואינה מרפה! ועמוק בפנים - המתנה ואמונה ישלבו זרועות יחדיו כי עוד במרס השמש תזרח! מזה 24 חודשים הוא נמצא במעצר, יותר ממאה שבועות של המתנה כזו, כאשר גלגלי הצדק סובבים לאט.

וזה תוכן השיר: המתנה קשה, המתנה אופנת דממה. המתנה של צעקה ושתיקה. פנים רבות לה. יום ראשון - היא מתהדרת בביטחון עצמי; ואז החופש מתקרב בגאון לעומתי. יום שני היא לובשת פני תובעת. ואז הפנים קופאות בצורה לא מודעת.

מלוכרת, היתה הדבק בינינו. פעמיים בשנה, בראש-השנה ובפסח, היינו נאספים פנים בכיתה, כל בני המישפחה, 60-50 איש. היו רק שני חדרים בדירה, אבל אפשר היה לפתוח את המחיצה ביניהם, והמקום הספיק לכולם.

בכיסא-גלגלים לחוסה. ששה האחים לבית בנאי ישבו עד סוף השבוע שיבצה בבית האחות היחידה, עליזה אגיון; יעקב, שחקן ומורה לדראמה; יצחק, שופט; אברהם, שהיה סוכן-מכר ניות וכיום, בגיל מבוגר, הוא סטודנט למדעי-המדע באוניברסיטה; יוסי; חיים, שהתפרסם לא רק כ-אלברט פירות" אלא גם פתח, לפני חודשים אחרים, חנות לפירות וירקות בירושלים וגברי מהגשש החיוור.

עד שלקתה בשטף-דם כמות ואיבדה את הכרתה, לפני חודש, היתה בכר רה בנאי אשה עירנית, בעלת ריעה צלולה. לגמרי בסדר, כרכרי בניה, פרט לרגליה, שהיו כברות. היא התקשתה בהליכה, ולחתונתו של חיים, לפני כשנה, היא הובאה בכיסא-גלגלים.

ביום מותה הוועקו הבנים בשתיים בלילה, ובשש בבוקר היו כולם סביב מיטתה. בצוואתה היה כתוב: אני רוצה שכולכם תהיו יחד, סביב קברי, ותגידו קדיש. יצחק נבון, שהיה שכן ובן-בית אצל הבנאים, הספיד אותה. הוא קרא לה "אם הבנים", אמר שאין כבר היום רמויות חזקות ושורשיות כמוה.

מקצועות מועדפים. בנאי רצ' תה שבניה יהיו רבנים או בעלי מיקצור עות, סנדלרים או אינסטלטורים, רק לא שחקנים.

ממריכה למלאכת-יד במועדוני-קשישים בירושלים סיפרה כי בנאי, ש' היתה מעבירה את הזמן במועדון בעיר קר תוך סריגה במסרגה אחת, אף פעם לא השוויצה באוניה בהצלחת בניה. למעשה היא זוכרת רק פעם יחידה, שאמא בנאי הזכירה את אחד מבניה. זה היה כשסיפרה למדריכה שהיתה בהצ' גה של יוסי, הכלה וצ'יד הפרפרים. אמרה אז אמא בנאי: "אני לא מבינה למה יוסי אומר שם לגילה אלמגור שהיא זונה. התרגזתי כששמעתי אותו אומר את המילה הנוראית הזאת. איך אפשר לומר לאשה שהיא זונה!"

ירושלים. כשהיא מכוסה בשלג. צלמים מיקצועיים וחובבים מוזמנים לשלוח תצלומים מעניינים בתוכנם ו/או טיבם האמנותי למדור זה. למערכת. העולם הזה, מדור תמונות השבוע, ת"ד 136, תל-אביב. צולמה ביום השלישי שעבר. כאשר ירד השלג על ירושלים. הצלמת רחל אבנרי צילמה את כתובת-הפרחים בכניסה לירושלים. האומרת "ברוכים הבאים